

AWAKEN THE WORLD

Video Transcriptions

Samadhi 1 - Maya, the illusion of the self

SAMADHI

awakentheworld.com

Videon transkriptiot - Suomalainen

Samadhi 1 – Maya, itsensä illuusio

Samadhi on muinaisen sanskritin sana, jolle ei ole nykyaikaista vastinetta. On iso haaste tehdä elokuva samadhista. Samadhi viittaa johonkin, mitä ei voi välittää mielen tasolla.

Tämä elokuva on vain ulkoinen ilmaus omasta sisäisestä matkastani. Tavoitteena ei ole opettaa sinulle samadhiä, tai tarjota tietoa mielellesi, vaan innoittaa sinua löytämään suoraan todellinen luontosi.

Samadhi on nyt merkityksellisempi kuin koskaan. Elämme sellaista historian aikaa, jossa unohtaneet paitsi samadhin, olemme myös unohtaneet mitä olemme unohtaneet.

Tämä unohtaminen on maya, illuusio itsestä.

Kuten useimmat meistä ihmisistä elävät arkielämäänsä keskittyneinä ajatellen vain vähän sitä, keitä me olemme, miksi olemme täällä ja minne me menemme. Useimmat meistä eivät ole koskaan tajunneet todellista itseään, sielua eli sitä mitä Buddha sanoi anattaksi - se mikä on nimen ja muodon tuolla puolen, ajattelun tuolla puolen. Sen tuloksena uskomme olevamme näitä rajallisia kehoja. Elämme siinä tietoisessa tai tiedostamattomassa pelossa, että se rajallinen itsen rakennelma. johon olemme samaistuneet, tulee kuolemaan.

Nykymaailmassa valtaenemmistö ihmisistä, jotka ovat tekemisissä uskonnollisen tai hengellisen harjoittamisen kanssa, kuten joogan, rukouksen, meditaation, resitoimisen tai muun rituaalin kanssa, harjoittavat tekniikoita, jotka ovat ehdollistuneita. Se tarkoittaa, että ne ovat vain osa egon rakennetta. Etsiminen ja aktiivisuus eivät ole ongelma - mutta jos ajattelee löytäneensä vastauksen jossakin ulkoisessa muodossa, se on ongelma.

Hengellisyys tavallisimmassa muodossaan ei ole muuta kuin patologista ajattelemista, jota on kaikkialla. Se on paremminkin mielen lisäkiihotusta. Se on enemmän ihminen tekemässä, vastakohtana ihminen olemassa. Egon rakenne haluaa enemmän rahaa, enemmän valtaa, enemmän rakkautta, enemmän kaikkea. Hengellisellä polulla olevat haluavat olla henkisempiä, enemmän hereillä, tynnempiä. rauhallisempia, valaistuneempia. Katsoessasi tätä elokuvaa on vaara, että mielesi haluaa hankkia samadhiä. Vielä vaarallisempaa on, jos mielesi ajattelisi jo saavuttaneensa samadhin. Aina kun läsnä on halua saavuttaa jotain, voi olla varma siitä, että paikalla on egon rakenne työssään. Samadhi ei tarkoita, että olisit saavuttamassa jotain tai lisäämässä jotain itseesi.

Samadhin tajuaminen on sitä, että oppii kuolemaan ennen kuin kuolee. Elämä ja kuolema ovat kuin jin ja jang - toisistaan erottamaton jatkumo. Loputtomasti avautuva, vailla alkua ja loppua. Kun työnnämme syrjään kuoleman, työnnämme syrjään myös elämän. Kun koet totuuden suoraan siitä, kuka olet, ei ole enää elämän eikä kuoleman pelkoa.

Yhteiskuntamme ja kulttuurimme kertoo meille keitä me olemme, ja samaan aikaan olemme syvemmän tiedostamattoman biologisen halun ja vastenmielisyyden orjia niiden määrätessä valinnoistamme. Egon rakenne ei ole muuta kuin yllyke toistamiseen. Se on vain polku, jota energia kerran käytti ja pyrkimys siihen, että energia valitsisi saman polun uudelleen, oli se sitten myönteistä tai kielteistä elimistölle.

Muistilla tai mielellä on loputtomasti tasoja, spiraaleja spiraalien sisällä. Kun tietoisuutesi samaistuu tähän mieleen tai egorakenteeseen, se sitoo sinut sosiaaliseen ehdollistumiseen, jota voisi kutsua matrixiksi.

Egossa on puolia, joista voimme olla tietoisia, mutta tiedostamaton muinaisaikainen viritys, varhaisimmat eksistentiaaliset pelot itse asiassa kuljettavat koko masiinaa. Loputtomat kuviot takertua mielihyvään ja välttää tuskaa jalostetaan patologisiksi käyttäytymisiksi työssämme ... ihmissuhteissamme uskomuksissamme, omissa ajatuksissamme ja koko elämäntavassamme. Useimmat ihmiset elävät ja kuolevat kuin karja, passiivisessa alistussuhteessa, syöttäen elämänsä matrixille.

Me elämme sidottuina ahtaisiin kaavoihin. Elämät ovat usein täynnä kärsimystä, eikä meille juuri koskaan käy niin että voisimme itse asiassa vapautua. On mahdollista päästää irti elämästä, jonka olemme menneisyydestä perineet, elääksemme elämää, joka odottaa esiin tuloa sisäisestä maailmasta.

Me kaikki synnyimme tähän maailmaan biologisesti ehdollistunein rakentein, mutta ilman tietoisuutta itsestä. Usein kun katsot pienen lapsen silmiin, niissä ei näy jälkeäkään itsestä, ainoastaan valoisa tyhjiys. Se persoona, joksi yksilö kasvaa, on tietoisuuden päällä oleva naamio.

Shakespeare sanoi: "Koko maailma on näyttämö, ja kaikki miehet ja naiset pelkkiä näyttelijöitä".

Heränneen yksilön tietoisuus loistaa persoonallisuuden läpi, naamion läpi.

Kun olet hereillä, et samaistu luonteeseesi. Et usko, että olet naamiot, joita kannat. Mutta et myöskään antaudu näyttelemään roolia. Kun samaistumme luonteeseemme, persoonaamme, se on mayaa, harhakuvaa itsestä. Samadhi on heräämistä elämän näytelmän roolihahmon unesta.

2400 vuotta sen jälkeen kun Platon oli kirjoittanut teoksen Valtio ihmiskunta yhä kaivautuu ulos Platonin luolasta. Itse asiassa olemme ehkä illuusioiden jähmettämiä enemmän kuin koskaan. Platon sanoi Sokrateen kuvanneen ihmisryhmää, joka oli elänyt koko ikänsä kahlittuna luolaan, kasvot tyhjää seinää päin. He saattoivat nähdä seinällä vain varjoja, jotka heijastuivat heidän takanaan palavan tulen editse kulkevista hahmoista. Tästä nukketeatterista oli tullut heidän maailmansa. Sokrateen mukaan vangit eivät nähneet koskaan mitään todellisempaa kuin varjot. Vaikka heille kerrottiin ulkona olevasta maailmasta, he edelleen uskoivat, varjot olivat ainoa todellisuus. Vaikka he epäilivätkin, että saattoi olla olemassa jotain enemmänkin, he olivat haluttomia jättämään tutun ympäristönsä. Nykyajan ihmiskunta on kuin nuo ihmiset, jotka olivat nähneet vain varjoja luolan seinällä. Varjot ovat vertauskuvia ajatuksillemme. Ajattelun maailma on ainoa tuntemamme maailma. Mutta ajattelun tuolla puolen on toinen maailma. Dualistisen mielen tuolla puolen. Suostutko lähtemään luolasta, jättämään kaiken, minkä olet tuntenut etsiessäsi totuutta siitä, kuka sinä olet?

Kokeaksesi samadhin sinun on välttämätöntä kääntää huomiosi pois varjoista, pois ajatuksista, kohti valoa. Pimeään tottuneen henkilön täytyy totutella vähitellen valoon. Samalla tavalla mukautuminen johonkin uuteen ajattelutapaan vaatii aikaa ja työtä sekä halukkuutta tutkia uutta, ja myös karistaa pois vanha. Mieltä voi verrata ansaksi tietoisuudelle, labyrintiksi tai vankilaksi. Ei niin, että sinä olet vankilassa, vaan sinä olet vankila.

Vankila on harhakuva. Jos samaistut illusoriseen itseeseen, olet unessa. Heti kun olet tietoinen vankilasta, jos taistelet päästäksesi illuusiosta, silloin pidät illuusiota totena, ja yhä pysyt unessa, paitsi että unesta tulee nyt painajainen. Jahtaat varjoja ikuisesti. Samadhi on heräämistä erillisen itsen ja egokeskeisen rakenteen unesta. Samadhi on heräämistä samaistumisesta vankilaan, jota kutsun Minäksi. Et voi oikeastaan koskaan olla vapaa, koska vankila on aina siellä missä sinäkin.

Herääminen ei merkitse eroon pääsystä mielestä tai matrixista, päin vastoin; kun et ole samaistunut siihen, voit kokea elämän pelin täydemmin, nauttien esityksestä sellaisenaan, ilman tarrautumista tai pelkoa. Muinaisissa opetuksissa tätä kutsuttiin Lilan jumalaiseksi peliksi: pelin pelaamiseksi duaalisuudessa.

Inhimillinen tietoisuus on jatkumo. Toisessa ääripäässä ihmiset samaistuvat materiaaliseen itseeseen. Toisessa ääripäässä taas on samadhi, itsen lakkaaminen. Jokainen kohti samadhia ottamamme askel vähentää kärsimistä. Vähempi kärsimys ei tarkoita, että elämässä ei olisi kipua. Samadhi on kivun ja mielihyvän duaalisuuden tuolla puolen. Se tarkoittaa, että silloin on vähemmän mielipiteitä ja ajatuksia, ja on vähemmän itseä luomassa vastustusta kaikkea esiin nousevaa kohtaan, ja tuo vastustus juuri luo kärsimystä. Samadhin oivaltaminen antaa sinun nähdä, mitä on jatkumon toisessa päässä. Näet, että on olemassa muutakin kuin aineellinen maailma ja oma etu. Kun itsen rakenne samadhissa lakkaa, enää ei ole minäkeskeistä ajatusta, ei itseä, ei duaalisuutta, mutta silti yhä on "minä olen", anatta eli ei-itse. Siinä tyhjiydessä on prajnan eli viisauden sarastus - sen ymmärtäminen, että läsnä oleva itse on kaukana dualismin leikin tuolla puolen, koko jatkuvuuden tuolla puolen.

Läsnä oleva itse on ajaton, muuttumaton, aina nyt. Valaistumisessa sulautuvat yhteen alkuperäinen spiraali, alituisesti muuttuvana ilmenevä maailma, tai lootus, jossa aika kehkeytyy sekä oma ajaton olemisesi. Sisäiset kytkentäsi kasvavat kuin ikuisesti avautuva kukka, kun et samaistu itseeseen, ja niistä tulee elävä silta ajallisen ja ajattoman maailman välille.

Läsnä olevan itsen oivaltaminen on vasta yksilön polun alkua. Useimpien täytyy kokea ja kadottaa samadhi lukemattomia kertoja meditaatiossa, ennen kuin he pystyvät yhdistämään sen elämän muihin puoliin. Ei ole tavatonta, että saat syvällisiä oivalluksia

olemuksesi luonnosta meditaation aikana tai itsetutkiskelussa vain huomataksesi lankeavasi taas kerran vanhoihin kaavoihisi, ja unohtaen totuuden sitä, kuka olet.

Hiljaisuuden tai tyhjyyden tajuaminen elämän kaikissa puolissa, yksilön itsen kaikissa puolissa merkitsee muuttumista tyhjyyden tanssiksi kaikissa asioissa.

Hiljaa olo ei ole jotakin liikkeestä irrallaan olemista. Se ei ole liikkumisen vastakohta. Samadhissa hiljaa olo samaistetaan liikkeeseen, muoto samaistetaan tyhjiyteen. Tämä tuntuu mielettömältä, koska mieli merkitsee siirtymistä duaalisuuteen.

Rene Descartes, länsimaailman filosofian isä, on kuuluisa sanonnastaan: "Ajattelen, olen siis olemassa." Mikään fraasi ei selkeämmin sisällä sivistyksen huonontumista ja täysimittaista samaistumista luolan seinällä oleviin varjoihin. Descartesin erehdys, kuten melkein kaikkien ihmisten erehdys oli laittaa yhtäläisyysmerkki olemisen ja ajattelun välille.

Kuuluisimman tutkielmansa alussa Descartes kirjoitti, että melkein kaiken voi laittaa epäilyksen alle; aistejaan voi epäillä, ja jopa ajatuksiaankin. Samoin Kalama Sutrassa Buddha sanoi, että varmistautuakseen totuudesta jokaisen pitää epäillä kaikkia perinteitä, kirjoituksia, opetuksia ja yksilön mielen kaikkea sisältöjä ja aisteja. Kumpikin mies aloitti suuresti skeptisenä, mutta ero oli siinä, että Descartes lakkasi ottamasta selvää ajatuksen tasolla, kun taas Buddha meni syvemmälle - hän kulki läpi mielen syvimpien kerrosten. Jos Descartes olisi mennyt ajattelunsa tuolle puolelle, hän ehkä olisi tajunnut todellisen luontonsa, ja läntinen tietoisuus olisi nykyään hyvin erilainen.

Sensijaan Descartes kuvaili mahdollista ilkeää demonia, joka saattoi pitää edessämme harhaluulojen verhoa. Descartes ei tunnistanut tätä ilkeää demonia siksi, mikä se oli. Kuten elokuvassa Matrix, me saatamme kaikki olla kytkeytyneitä johonkin tarkkaan suunniteltuun ohjelmaan, joka syöttää meille kuvitteellista unimaailmaa. Elokuvassa ihmiset elivät elämänsä matrixissa, kun taas toisella tasolla he olivat vain paristoja, jotka syöttivät elinvoimaansa koneille, jotka käyttivät heidän energiaansa omiin tarkoituksiinsa.

Ihmiset haluavat aina syyttää jotain itsensä ulkopuolella olevaa maailman tilasta tai omasta onnettomuudestaan. Oli se sitten henkilö, jokin ryhmä tai valtio, uskonto tai jonkinlainen valtaa pitävä salainen voimahahmo/Illuminati kuten Descartesin ilkeä demoni, tai tuntevat koneet Matrixissa. Ironista kyllä, tuo Descartesin visioima demoni oli juuri sitä, minkä hän määritteli itse. Kun tajuat samadhin, silloin selkeytyy se, että sellainen kontrolloija on, sellainen kone on, ja elämäsi päivä päivältä liuottava ilkeä demoni on olemassa. Se kone olet sinä itse.

Oman itsesi rakenne muodostuu monista pienistä ehdollistuneista aliohjelmista eli pikkupomoista. Yksi pikkupomo vaatii ruokaa, toinen vaatii rahaa, toinen statusta ja asemaa, valtaa, seksiä, läheisyyttä. Toinen haluaa tietoisuutta tai toisten huomiota. Halut ovat kirjaimellisesti loputtomia, eikä niitä voi koskaan tyydyttää.

Käytämme paljon aikaamme ja energiaamme vankiloidemme koristeluun, parantelemme naamioitamme ja ruokkimalla pikkupomoja saamme ne entistä vahvemmiksi. Kuten humeriippuvaiset, mitä enemmän koetamme tyydyttää näitä pikkupomoja, sitä enemmän päädyimme janoamaan. Polku vapautteen ei löydy itsensä kehittämisestä tai jotenkin tyydyttämällä itsen asialistaa, vaan kysymys on koko asialistan pudottamisesta pois kokonaan.

Jotkut pelkäävät, että heidän todellisen luontonsa herättäminen merkitsisi, että he kadottaisivat yksilöllisyytensä ja elämänilonsa. Itse asia on päinvastoin; ainutkertainen yksilöllisyys ilmentyy ainoastaan, kun ehdonvarainen itse on voitettu.

Koska jääme uneen matrixiin, useimmat eivät koskaan saa selville, mitä sielu itse asiassa tahtoo ilmentää.

Tie samadhiin pitää sisällään meditaatiota, joka on sekä ehdollistuneen ja muuttuvan itsen tarkkailua, että todellisen, muuttumattoman luontonsa tajuamista. Kun pääset hiljaiseen kohtaasi, olemuksesi lähteeseen, odotat jatko-ohjeita ilman mitään vaatimuksia ulkoisen maailmasi muuttumisen suhteen. Tapahtukoon ei minun tahtoni vaan korkeampi tahto.

Jos mieli koettaa muuttaa vain ulkoista maailmaa vakuuttuakseen jostakin ajatuksesta, jonka ajattelet kuuluvan oikeaan polkuun, se on kuin koettaisi muuttaa peilikuvaa manipuloimalla heijastusta. Saadaksesi peilikuvan hymyilemään, et ilmeisestikään voi manipuloida heijastusta, vaan sinun täytyy tajuta, että sinä itse olet heijastuksen alkuperäinen lähde.

Kun oivallat oikean itsesi, se ei tarkoita, että minkään ulkopuolisen tarvitsisi välttämättä muuttua. Se mikä muuttuu, on tietoinen, älykäs sisäinen energia eli prana, joka vapautuu ehdollistuneista malleista ja joka tulee sielun johdettavaksi. Voit tuntea sielun tarkoituksen, vasta kun kykenet katsomaan ehdollistunutta itseä ja sen loputtomia pyrintöjä, ja päästää niistä irti.

Kreikan tarustossa jumalien sanotaan tuominneen Sisyfoksen ikuiseen tarkoituksettomaan tehtävään. Hän sai tehtäväkseen vierittää kivenjärkelettä ylös vuorenrinnettä loputtomasti, vain jotta se vierisi takaisin alas. Ranskalainen eksistentalisti ja Nobel-palkinnon saanut kirjailija Albert Camus näki Sisyfoksen tilanteen ihmiskunnan vertauskuvana. Hän kysyi: "Kuinka voimme löytää tämän absurdin olemassaolon tarkoituksen?"

Ihmisinä me raadamme loputtomasti rakentaen huomista varten, joka ei koskaan tule, ja sitten me kuolemme. Jos todella oivallamme tämän totuuden, me joko tulemme hulluiksi samastuessamme egokeskeiseen persoonaamme, tai me heräämme ja vapaudumme. Emme koskaan voi menestyä ulkoisessa kamppailussa, koska se on vain heijastusta sisäisestä maailmastamme. Kosminen vitsi, tilanteen järjettömyys tulee selville, kun egokeskeinen itse täydellisesti ja kerta kaikkiaan epäonnistuu heräämisessä joutavanpäiväisten pyrintöjensä kautta.

Zenissä on sanonta: "Ennen valaistumista on puun hakkaamista, veden kantamista. Valaistumisen jälkeen on puun hakkaamista, veden kantamista." Ennen valaistumista täytyy kiveä vierittää mäkeä ylös, valaistumisen jälkeen pitää myös vierittää kiveä ylös mäkeä. Mikä on muuttunut? Sisäinen vastustus sen suhteen mitä on. Kamppailu on lakannut, tai paremminkin kamppailija on tajunnut olevansa harhakuva. Yksilön tahto eli yksilön mieli ja jumalallinen tahto eli korkeampi mieli ovat samassa linjassa.

Samadhi on loppujen lopuksi kaiken sisäisen vastarinnan lakkaamista - kaikkien muutosilmiöiden suhteen, ilman poikkeuksia. Se joka kykenee ymmärtämään sisäisen rauhan, riippumatta olosuhteista, on saavuttanut todellisen samadhin. Et lakkaa vastustamasta sen takia, että katsoisit sormien läpi yhtä ja toista, vaan koska sisäinen vapautesi ei riipu ulkoisesta.

On tärkeää huomata, että kun hyväksymme todellisuuden sellaisena kuin se on, se ei välttämättä merkitse, että lakkaamme osallistumasta maailman menoon, tai että meistä tulee meditoivia pasifisteja. Oikeastaan voi olla päin vastoin; kun olemme vapaita toimimaan ilman tiedostamattomia motiiveja, on mahdollista toimia Taon mukaisesti, sisäisen energiamme täysi voima takanamme. Monet väittävät, että maailman muuttamiseksi ja rauhan saavuttamiseksi meidän tulee taistella kovemmin käsittämiämme vihollisia vastaan. Sotiminen rauhan puolesta on kuin huutaisi hiljaisuuden puolesta; se vain luo lisää sitä mitä et halua. Nykyään on sotia vaikka mitä vastaan: sota terrorismia vastaan, sota sairauksia vastaan, sota nälkää vastaan. Jokainen sota on oikeastaan sota meitä itseämme vastaan.

Taistelu on osa kollektiivista harhakuvitelmaa. Sanomme haluavamme rauhaa, mutta valitsemme jatkuvasti johtajia, jotka sitoutuvat sotaan. Valehtelemme itsellemme sanoen, että olemme ihmisoikeuksien puolella, mutta jatkamme sellaisten tuotteiden ostamista, jotka on tehty työväkeä riistävässä yrityksissä. Sanomme haluavamme puhdasta ilmaa, mutta jatkamme saastuttamista. Haluamme tieteen parantavan meidät syövästä, mutta emme halua muuttaa itsetuhoisia käyttäytymistapojamme, jotka todennäköisesti tekevät meidät sairaammiksi. Me kuvittelemme edistävämme parempaa elämää. Emme halua nähdä piilossa olevia puolia, jotka katsovat läpi sormien kärsimystä ja kuolemaa.

Se uskomus, että voimme voittaa sodan syöpää, nälkää, terrorismia, tai mitä tahansa oman ajattelumme ja käyttäytymisemme luomaa vihollista vastaan, oikeastaan sallii meidän jatkossakin kuvitella, että meidän ei tarvitse muuttaa toimintatapaamme tällä planeetalla.

Vallankumouksen täytyy ensisijaisesti tapahtua sisäisessä maailmassa. Vasta kun tunnemme suoraan elämän spiraalin sisällämme, ulkoinenkin maailma on linjassa Taon kanssa. Sitä ennen kaikki mitä teemme lisää kaaosta jo mielemme luomaan kaaokseen.

Sota ja rauha syntyvät yhdessä loputtomaan tanssiin; ne ovat yhtä jatkumoa. Toinen ei voi olla ilman toista. Niin kuin valokaan ei voi olla ilman pimeyttä, eikä yläpuoli voi olla ilman alapuolta. Maailma tuntuu haluavan valoa ilman pimeyttä, täyteyttä ilman tyhjyyttä, onnellisuutta ilman surullisuutta. Mitä enemmän mieli liittyy asioihin, sitä sirpaleisemmaksi maailma tulee. Jokaista egokeskeisestä mielestä tulevaa ratkaisua ajaa ajatus, että on olemassa ongelma, ja sitten ratkaisusta tulee vielä suurempi ongelma kuin mitä se yritti ratkaista. Se mitä vastustat, pysyy itsepintaisesti.

Ihmisen nerokkuus luo uusia antibiootteja vain huomatakseen, että luonto pystyy kehittämään voimakkaampia bakteereita. Jatkuvista ponnisteluistamme huolimatta syövän yleisyys on kasvussa, maailman nälkäisten määrä tasaisesti kasvaa, terroristihyökkäysten maailmanlaajuinen määrä jatkaa kasvuaan.

Mikä on vialla lähestymistavassamme? Kuin Noidan Oppipoika Goethen runossa, meillä on hallussamme suuri voima, mutta meillä ei ole viisautta käyttää sitä. Ongelmana on se, että emme ymmärrä käyttämäämme työkalua. Emme ymmärrä ihmismieltä, sen oikeaa roolia ja tarkoitusta.

Kriisi on syntynyt siitä ahtaan rajatusta tavasta, jolla me ajattelemme, tavasta jolla me tunnemme ja koemme elämän. Järkeilymme on vienyt meiltä kyvyn tunnistaa ja kokea monien muinaisten kulttuurien viisautta. Meidän egokeskeinen ajattelumme on vienyt meiltä kyvyn tuntea elämän syvyys ja syvälinen pyhyys, elämän jumalallisuus ja tajuta kokonaan erilaiset tietoisuuden tasot, jotka ovat nykyään kadonneet ihmiskunnalta. Muinaisessa egyptiläisessä perinteessä neterit (jumalat) olivat arkkityyppejä, joiden piirteet saattoi saada esiin ne, jotka puhdistivat fyysisen ja henkisen kehonsa niin, että ne sopivat antamaan suojan korkeammille tietoisuuksille. Alkuperäinen neter, tai tämän jumalallisen viisauden periaate tunnettiin nimellä Thoth, eli Tehuti Sitä kuvattiin piirroksella, jolla oli linnun tai ibiksen pää, ja se edusti kaiken tiedon ja viisauden alkuperää. Thothia saatettiin kuvata ajattelun tai ajatuksen kosmiseksi periaatteeksi. Thoth antoi meille kielen, käsitteet, kirjoituksen, matematiikan, ja kaiken taiteen ja mielen ilmentymät. Vain niiden, jotka olivat käyneet läpi erityiskoulutuksen, sallittiin päästä osalliseksi Thothin pyhästä tiedosta.

Thothin kirja ei ole fyysinen kirja, vaan se on viisautta akashisesta ja eteerisestä maailmasta. Taru kertoo, että Thothin tieto oli visusti kätkeyty salaiseen paikkaan jokaisessa ihmisessä, ja sitä suojeli kultainen käärme. Arkkityyppinen tai aina uudelleen esiin nouseva myytti aarretta vartioivasta käärmeestä tai lohikäärmeestä on levinnyt moniin kulttuureihin, ja sitä on kutsuttu nimillä kuten kundaliini shakti, chi, pyhä henki ja sisäinen energia. Kultainen käärme on egokeskeinen rakenne, joka on sidoksissa sisäisiin energioihin, ja vasta kun se on hallinnassa ja voitettuna, sielu kykenee saavuttamaan todellisen viisauden. On sanottu, että Thothin kirja toi ainoastaan kärsimystä ihmiselle, joka luki sen, vaikka he löysivätkin itse jumalien salaisuudet, ja se kaikki on tähtiin kätkeyty. Täytyy ymmärtää, että kirja toi kärsimystä kaikille, jotka lukivat sitä, jokaiselle egolle, joka koetti hallita sitä. Egyptiläisessä perinteessä herännyttä tietoisuutta edusti Osiris.

Ilman tätä herännyttä tietoisuutta mikä tahansa rajallisen itsen saavuttama tieto tai ymmärrys olisi vaarallista ja irrallaan korkeammasta viisaudesta. Horuksen silmän piti olla avoinna. Tästä löytämämme esoteerinen merkitys on samanlainen kuin tutumpi kertomus "lankeemuksesta" Edenissä. Thothin kirja myötäilee kirjan tietoa hyvästä ja pahasta, jonka hedelmää Aatami ja Eeva houkuttautuivat syömään. Ihmiskunta on tietenkin jo syönyt kiellettyä hedelmää, on jo avannut Thothin kirjan ja tullut heitetyksi ulos paratiisista. Käärme on vertauskuva varhaisimmasta spiraalista, joka laajenee mikrokosmoksista makrokosmokseen. Nykyaikana käärme elää sinuna. Se on egokeskeinen mieli ilmaistuna kuin läsnä oleva maailma. Meillä ei ole koskaan aikaisemmin ollut saatavilla näin paljon tietoa. Olemme sukeltaneet syvälle aineelliseen maailmaan, jopa löytäneet nk. Jumala-hiukkasenkin, mutta emme ole koskaan olleet rajoittuneempia, tietämättömpiä siitä keitä olemme, kuinka elää, emmekä ymmärrä mekanisme, jolla luomme kärsimystä.

Ajattelumme on luonut maailman sellaiseksi kuin se nyt on. Aina kun nimeämme jonkin hyväksi tai pahaksi, tai luomme arvojärjestyksiä mielessämme, se johtuu egon rakenteiden tai oman edun syntyisestä. Ratkaisuna ei ole taistelu rauhan puolesta tai luonnon valloittaminen, vaan ainoastaan tunnistaa totuus; se, että egorakenteen olemassaolo luo dualisuutta, jakoa itsen ja toisen välille, minun ja sinun, ihmisen ja luonnon, sisäisen ja ulkoisen välille. Ego on väkivaltaa; se vaatii raja-aitaa, rajaviivaa toiseen nähden voidakseen olla.

Ilman egoa ei ole sotaa mitään vastaan. Ei ole ylimielisyyttä, ei ole luonnon riistoa hyödyn saamiseksi. Maailmamme ulkoiset kriisit heijastavat vakavia sisäisiä kriisejä; emme tiedä keitä olemme. Me olemme täysin samaistuneet egomme identiteetteihin, joita pelot kalvavat, ja jotka ovat irti omasta todellisesta luonnostamme.

Rodut, uskonnot, valtiot, poliittiset liikkeet, kaikki ryhmät joihin kuulumme vahvistavat egon identiteettejä. Melkein kaikki planeetallamme olevat ryhmät haluavat esittää oman näkökulmansa todeksi ja oikeaksi, kuten me toimimme yksilötasolla. Väittämällä totuutta omakseen ryhmä ikuistaa oman olemassaolonsa samalla tavalla kuin egon eli itsen rakenne määrittää itsensä toisia vastaan.

Nyt, enemmän kuin koskaan on maailmassa erilaisia todellisuuksia ja vastakkaisia uskomuksia olemassa yhtä aikaa. Eri ihmisten on mahdollista kokea täysin erilaisia ajatuksia ja tunnereaktioita täysin samoihin ilmiöihin. Aivan samoin samsara ja nirvana, taivas ja helvetti ovat kaksi eri ulottuvuutta pitämässä samaa maailmaa hallussaan. Jokin tapahtuma, joka voi vaikuttaa apokalyptiselta jonkun mielestä, voi näyttäytyä siunaukselta toiselle. Näyttää siis ilmeiseltä, että ulkoisilla olosuhteillasi ei ole vaikutusta sisäiseen maailmaasi mitenkään erityisemmin. Samadhin oivaltaminen merkitsee tulemistä itseohjautuvaksi, autonomiseksi, maailmankaikkeudeksi itselleen. Kokemuksesi elämästä ei ole yhtä pitävä muuttuvien ilmiöiden kanssa.

Tätä voi verrata Metatronin kuution. Metatron mainitaan useissa muinaiskristillisissä, islamilaisissa ja juutalaisissa teksteissä, ja se on arkkityyppisesti suhteessa Egyptin Neter Thothiin, ja samaten Kreikan Hermes Trismegistukseen. Metatron on läheisessä kytkennässä tetragrammationiin. Tetragrammaton on geometrinen perusmalli, fyysisen todellisuuden malli tai alkulähde, jota on kutsuttu sanalla Jumala tai Logos. Tässä näemme hahmon kaksiulotteisena kuvana, mutta jos katsot sitä tietyllä tavalla, näet kolmiulotteisen kuution. Kun näet kuution, kuvassa ei ole muuttunut mitään, vaan mielesi on lisännyt näkemäsi uuden ulottuvuuden.

Ulotteisuudessa eli katsojan perspektiivissä on kysymys vain tottumisesta uuteen tapaan nähdä maailma. Samadhin tajuamisessa vapaudumme perspektiivistä, tai vapaudumme luomasta uusista perspektiiveistä, koska ei ole mitään itseä, joka olisi sitoutunut tai takertunut tiettyyn näkökulmaan.

Ihmiskunnan historian suurimmat henkilöt ovat usein osoittaneet ajattelun tasoja, jotka ylittävät rajoittuneen itsen rakenteet. Einstein sanoi: "Ihmisen todellinen mitta määräytyy ensisijaisesti siitä, missä mitassa ja tavalla hän on vapautunut itsestä.

Ei siis ole niin, että ajattelu ja itsen olemassa olo olisivat pahoja, ajattelu on mainio työkalu, kun mieli on sydämen palveluksessa. Vedantassa sanotaan, että mieli on hyvä palvelija, mutta huono isäntä.

Ego suodattaa loputtomasti todellisuutta kielen ja nimilappujen kautta, ja tuomitsee/arvostelee alituisesti. Pitää yhtä asiaa parempana kuin toista. Kun mieli ja aistit ovat herrasi, ne luovat loputtomasti kärsimystä, loputtomasti janoamista ja torjuntaa, lukiten meidät ajattelun matrixiin. Jos haluat oivaltaa samadhin, älä tuomitse ajatuksiasi hyväksi tai huonoiksi, vaan ota selvää kuka sinä olet ennen ajatusta, ennen aistimuksia. Kun kaikki nimilaput ovat pudonneet, silloin on mahdollista nähdä asiat

sellaisina kuin ne ovat. Kun lapselle sanotaan, mikä lintu on kyseessä, ja jos hän uskoo mitä sanotaan, hän ei koskaan enää näe lintua. Hän näkee vain ajatuksensa.

Useimmat ihmiset ajattelevat olevansa vapaita, tietoisia ja hereillä. Jos uskot, että olet jo hereillä, miksi ryhtyisit vaikeaan hommaan saavuttaaksesi jotakin, minkä uskot jo itselläsi olevan? Ennen kuin herääminen tulee mahdolliseksi, sinun on välttämättä myönnettävä, että olet unessa, eläen matrixissa.

Tutki elämäsi rehellisesti, ilman että valehtelet itsellesi. Pystytkö lopettamaan robottimaiset, toistuvat elämisen mallit, jos tahdot? Voitko lopettaa mielihyvän etsimisen ja kivun välttelyn, oletko riippuvainen tietyistä ruoista, aktiviteeteista, ajanvietteistä? Oletko alituisen tuomitsemassa, moittimassa, arvostelemassa itseäsi ja toisia? Hakeeko mielesi lakkaamatta ärsykeitä, vai oletko täysin tyytyväinen vain ollessasi hiljaisuudessa? Reagoitko siihen, mitä ihmiset sinusta ajattelevat? Etsitkö hyväksyntää, myönteistä vahvistamista? Sabotoitko jollain tavalla tilanteita elämässäsi?

Useimmat ihmiset kokevat elämänsä tänä päivänä samanlaisiksi kuin huomenna, ja vuoden päästä, ja kymmenen vuoden päästä tästä. Kun alat havainnoida robottimaista luontoasi, olet enemmän hereillä. Alat tunnistaa ongelman syvällisyyttä. Olet kerta kaikkiaan nukuksissa, eksynyt uneen. Niin kuin Platonin luolan asukkaat, useimmat kuullessaan tämän totuuden, eivät halua tai pysty muuttamaan elämäänsä, koska he ovat niin kiintyneitä tuttuihin malleihinsa.

Menemme äärimmäisyyksiin asti puolustellessamme mallejamme, haudaten päämme hiekkaan sen sijaan, että kohtaisimme totuuden. Me tahdomme pelastajiamme, mutta emme ole itse halukkaita nousemaan ristille. Mitä sinä olet halukas maksamaan vapautuaksesi? Ymmärrä, että jos muutat sisäistä maailmaasi, sinun tulee olla valmis muuttamaan ulkoista elämää. Vanhan rakenteesi ja vanhan identiteettisi täytyy muuttua mullaksi, josta uusi kasvaa.

Ensimmäinen askel heräämiseen on ymmärtää, että me samaistumme ihmismielen matrixiin, naamioon. Jonkin sisällämme täytyy kuulla tämä totuus ja herätä tokkurasta. Sinussa on osa, jotain ajatonta, joka on aina tiennyt totuuden. Mielen matrix hämmentää meitä, viihdyttää, saa meidät loputtomasti tekemään, kuluttamaan, takertumaan, haluamisen ja inhoamisen pysyvästi muuttuvien muotojen kierrossa, pitämään meidät poissa tietoisuutemme kukoistuksesta, evoluution mukana tulleesta synnyinoikeudesta, joka on samadhi.

Patologinen ajattelu tekee normaalin elämän virkaa. Sinun jumalainen sisin olemuksesi on orjuutettu, samaistunut rajoitettuun itsen rakenteeseen. Suuri viisaus, totuus siitä kuka olet, on hautautunut syvälle olemukseesi. J. Krishnamurti sanoi: "Mikään yksilön terveyteen kohdistettu toimenpide ei sovellu hyvin syvästi sairaaseen yhteiskuntaan." Samaistuminen egokeskeiseen mieleen on sairaus ja samadhi on hoito. Kaikki pyhimykset, viisaat ja heränneet kautta historian ovat oppineet itse-antautumisen viisauden. Kuinka on mahdollista oivaltaa todellinen itse? Kun tähyilet mayan verhon läpi, päästät irti kuvitteellisesta itsestä, niin mitä jää jäljelle?